

VANESSA JÓRIOVÁ

Dar starého otca

Na obzore sa objavil prvý prúžok svetla. Vedela, že noc už má svoje sekundy zrátané..... Prvé chápadlá hmly sa temne kĺzali špinavými tmavými uličkami a ovíjali okolo budov a pouličných lúčok oblepených reklamnými plagátmi. Mala pocit, akoby sa ocitla na konci sveta. Okolo nej panovalo mátožné ticho. Ticho pred búrkou, len občas zaškriekala vrana alebo zapišťala krysa. Nemala ani poňatia o tom, kde a načo tu je, ale marilo sa jej, že sa jedná o čosi dôležité. Hoci sa bála, dôverovala svojej intuícii, nechala svojim nohám voľnosť a tie ju niesli nevedno kam.

Kráčala po jednej z tých uličiek lemovanej polozrúcanými domami, ktoré sa stali dočasným príbytkom túlavých mačiek, psov aj ľudí, zdieľajúcich rovnaký osud – všetkým bolo súdené upadnúť do zabudnutia. Zacítila zvláštne nutkanie upriamiť pozornosť na dom stojaci najbližšie. Poriadne si ho premerala, pohľadom kĺzala po jeho popukaných, brečtanom obrastených stenách, drevených trámoch, porozbíjaných oknách, až napokon spočinula pohľadom na dverách. Poznala ho. Poznala ten starý dom, i jeho dvere natreté dúhovými farbami a opadáajúcu omietku, odhaľujúcu holé tehly. Nepatril sem. Nepatril medzi ostatné chajdy, vydané napospas plesni a živlom. Patril jej starému otcovi. Postavil ho holými rukami, múry niesli stopy jeho potu a tvrdá práca hodná ťažného koňa bola navždy vpísaná do prachom zanesených oblokov.

Poriadne si ten dom premerala a zhlboka sa nadýchla. A potom, hoci netušila, prečo to robí, prekročila hromadu hnílych dosiek, jediný pozostatok toho, čo sa kedysi dalo nazvať drevenou bráničkou a prebila sa zarasteným chodníčkom k pozostatku domu. Nebolo to ľahké, ale predsa len sa jej podarilo dostať sa na drevené priedomie. Staré popraskané dosky pospájané hrdzavými klincami zapraskali a ona vyľakane uskočila .

„No tak, ženská, o čo ti ide?“ spýtala sa sama seba a opäť si pokúsila spomenúť, prečo sa k domu vôbec vybrala.

Chvíľu nepohnute stála a civela na staré plesnivé dvere, až napokon natiahla ruku a stisla kľučku. Dvere sa neotvorili. Bolo zamknuté. Zvrtla sa na odchod, keď v tom pocítila silné nutkanie nazrieť dnu. Dotkla sa dverí, napočítala do troch a zaprela sa do nich tak mocne, až sa celé otriasli a so škripotom vypadli z pántov. Desiatky potkanov zdvihli hlavy a v sprievode s cupotáním malých špinavých nožičiek na drevenej dlážke sa rozprchli do všetkých strán. Zahľadela sa pred seba s nádejou, že niečo uvidí.

Tma. A zlatistý lúč. Ten lúč je taký silný, taký prenikavý, až naň neznesie pohľad, ale predsa nepretína temnotu vôkol nej, predsa ju obklopuje tma taká hlboká, až sa zdá, akoby tam vôbec nebol. Akoby bol iba nakreslený pred jej očami, akoby vôbec neexistoval.

Potrasie hlavou a uvedomí si, že ten lúč je blízko. Omnoho bližšie, ako sa nazdávala. Nie. Vlastne sa obtáča okolo nej v divokej špirále. Je tak blízko, že mu môže nastaviť dľaň, tak blízko, že ho môže zovrieť medzi prstami...

A aj to urobí. Naťahuje ruku, tápe okolo seba a v momente, keď sa jej prsty dotknú lúča, všetko pohltí jasné svetlo.

Odvracia tvár, skrýva si ju v dlaniach. Ale to svetlo je také jasné! Preniká medzerami medzi prstami, tenkou štrbinkou medzi viečkami a zaplavuje jej telo. Darmo má zatvorené oči, darmo si

na ne tisne ruky, viečka jej hrajú zlatistými odleskami toho svetla. Upiera pohľad do zeme. Ale ani tam nenájde tmu. Akoby stála uprostred samotného slnka.

A v tej istej chvíli sa na ňu v sprievode s ťažkým dychčaním čosi vyrútilo a zrazilo ju to k zemi. Vykríkla. Bol to hlasitý výkrik plný hrôzy a zúfalstva, taký hlasný... až sa prebudila...

Spotenými rukami si odhrnula vlasy z tváre a pokúsila sa nahmatat okuliare voľne položené na nočnom stolíku. Pri tomto „náramne šikovnom“ pohybe sa jej podarilo prevrhnúť šálku s dávno vychladnutým lacným instantným čajom a tá sa rozliala nielen po kuse nábytku, ale i po jej kvietkovanej nočnej košeli. Zakliala, postavila sa, a vlastným rukávom utrela neveľkú mláčku, roztekajúcu sa po hromádke novín a časopisov. Zvyšok vsal papier. Nevadilo jej to. Aj tak chcela všetky tie bludy a novinárske kačice dávno vyhodiť.

Prezliekla sa a umyla, uvarila si vodu na prvú šálku čaju a z vrchnej police vylovila škatuľu s ovsenými vločkami. Zaliala ich mliekom a striedavo mlčky pozorovala hrstku lupienkov ospalo krúžiacich v miske a rušnú špinavú ulicu veľkomesta za oknom. Kakofónia hukotu áut, pokrikovania mladých i starých ľudí a brechotu tlstých panelákových psov jej neprekážala, veď ju počúvala deň za dňom.

Lyžičkou zamyslene zakrúžila v miske mlieka, v ktorom ako ostrovčeky plávali ovsené vločky. Pred očami mala stále scénu zo sna.

Prsty sa jej roztancovali po klávesnici, sledovala, ako sa biela plocha obrazovky zaplňa drobnými čiernymi písmenkami. Lačne kĺzala pohľadom po vetách, hltavo vpíjala každé jedno slovo a mozog jej pracoval na plné obrátky. Občas sa pozrela von z okna, akoby medzi všetkými tými grafitmi, tegmi a kadejakými načmáranými vyznaniami lásky či vulgarizmami hľadala inšpiráciu, potom svoj pohľad opäť presunula k obrazovke. Občas natiahla ruku za šálkou kávy a váhavo si odpila z čiernej pariacej sa tekutiny, alebo zavrela oči, zaklonila hlavu a pokúsila si živo predstaviť situáciu, o ktorej písala, ale zväčša iba hľadala do monitoru a písala. Len tak. Čo jej napadlo. Samé hlúposti. Vety, medzi ktorými sotva existovala rozumná súvislosť. Knihu, ktorá sa sotva dala nazvať dielom, nieto ešte hodnotným.

Prsty ukončili svoj tanec a ona sa zhlboka nadýchla. Ako pokračovať? Spustila plecيا a horúčkovo premýšľala. Nič. Ani grafity, tegy a kadejaké načmárané vyznania lásky či vulgarizmy jej nepomohli opäť nájsť inšpiráciu.

Nedokázala pokračovať v práci, ktorá jej vynášala na živobytie. Jednoducho nevedela, ako.

Ale jednu vec vedela celkom isto.

Vedela o niečom, čo jej vždy dodá inšpiráciu.

O niečom, k čomu ju viaže silná citová väzba.

Náhľivo vybehla z bytu, nasadla do škodovky, zrelej akurát tak do šrotu, a nie na bratislavské cesty, a vybrala sa za svojou osobnou inšpiráciou.

Dom jej starého otca dosť vynikal medzi všetkými tými modernými stavbami, dokonale upravenými živými plotmi, anglickými trávnikmi a pestrofarebnými hlavami kvietkov susedných domov. Bohužiaľ, len v tom horšom slova zmysle. Špinavé holé tehly kazili dojem inak dokonale uhladenej a čistučkej uličky a dvor tej starej pochmurnej zrúcaniny bol zarastený krovím, kadejakou burinou a každé jedno stebielko trávy siahalo prinajmenšom po kolená. V okolí sa to len hemžilo túlavými mačkami, ktoré pod uvoľnenými doskami vychovávali svoje mačence, a pokiaľ ste sa dobre započúvali, istotne vám neuniklo tiché tľapkanie krysičiek. A ani

hundranie namrzených susedov, ktorí sa pri každej príležitosti post'ážovali, aká je tá opacha na konci ulici nebezpečná a ako z nej každú noc vyliezajú nenažrané potkany. A tiež sa s'ážovali na kus neobrábaného poľa, ktorý po tohtoročných lejakoch pripomínal skôr močiar. Jednoducho hundrali a hundrali...

Zaparkovala svoje červené auto neďaleko obrubníka a zahľadela sa na dom starého otca. Celkom živo si pamätala na časy, keď bolo to domisko ešte pastvou pre oči, keď dvere namaľované na dúhovo pútali pozornosť každého okoloidúceho a keď záhradka prekypovala ovocím a zeleninou. Dnes dom vyzeral inak. Ešte horšie ako v jej sne. A tí muži... Prečo naň jednoducho pozerajú? A čo je to v diaľke? Bager?

Žena zabuchla dvere svojho predpotopného vozidla. Náhly buchot vyrušil dvoch mužov v montérkach a tí sa otočili k prišielcovi. Jednému z mužov sa objavil úsmev na tvári.

„Á, pani Sládečková, práve vás som chcel vidieť!“

Žena zaspätkovala a ukázala na muža roztraseným prstom: „Kto ste?“

„Novotný. A vy... vy ste Marta Sládečková, všakže?“

Zmätené potriasla hlavou: „A čo tu chcete, Novotný?“

Odhrnul si vlasy z čela a váhavo, akoby sa dopredu obával reakcie pani Sládečkovej, zamrmal: „Nuž... Tento pozemok patril vášmu starému otcovi, alebo sa mýlim?“

„Nemýlite sa,“ odvrkla. „Môj dedko ho postavil vlastnými rukami. Tehlu po tehle...“

„Takže...“ mrmlal muž so zjavným znepokojením, „je mi ľúto, že vám to musím oznámiť práve teraz, ale... dom sa bude demolovať. Dnes poobede.“

Chvíľu trvalo, kým túto informáciu spracovala, ale hneď ako sa tak stalo, vyštekla: „Robíte si zo mňa srandu?!“

„Prepáčte, ale nie je to moje rozhodnutie,“ ošival sa muž. „Rozhodol o tom starosta. Dom je už desať rokov neobývaný, pozemok chátra, a susedia sa s'ážujú na ustavičný zápach a potkany. Iste chápete, že ten dom tu nemôže ostať... Nie v takomto stave...“

„Ale veď je to dom môjho starého otca...!“

„Naozaj to ľutujem, pani Sládečková, ale nemáme inú možnosť. Stále je tu hrozba zrútenia a nemáme istotu, že dom zotrvá nátlaku počasia, búrkam a silným vetrom. Jednoducho tu nemôže ostať. Dom i pozemok spadá do vlastníctva obce a...“

Od rozhorčenia nenachádzala slov, ale keď sa konečne spamätala, s výhražne prižmúrenými očami zasyčala otázkou: „Prezraďte my aspoň, čo vyrastie na pozemku môjho starého otca...“

Muž obrátil tvár a nasmelo zašomral: „Penzión.“

Takže tam je pes zakopaný! Nejedná sa iba o ten dom a skutočnosť, že je v takom hroznom stave! Jedná sa o penzión! Zaťala ruky do pästí a počítala do desať. Hnev ju celkom ovládol. Jej dedko drel ako kôň na stavbe domu, ktorý bol symbolom jej detstva, a teraz ten dom jednoducho zdemolujú a na jeho mieste vyrastie penzión! A najhoršie na tom je, že s tým nemôže nič spraviť! Pozemku sa pre zlú finančnú situáciu už dávno vzdala, nepatrí jej, takže nemá právo o ňom rozhodovať. Môže urobiť len jediné...

„Dovoľte mi sa s tým domom aspoň rozlúčiť,“ poprosila pokorne a zvesila hlavu.

„Samozrejme,“ prikývol robotník. „Ale musím vás varovať, že tá zrúcanina je nestabilná a hrozba zasypania je reálna. A tiež sú tam potkany... Inými slovami, dávajte si pozor...“

„Budem.“

Spomenula si na sen, ktorý ju už niekoľko dní máta. Opatrne prekročila trosky drevenej bráničky, prebila sa zarasteným terénom, cez odchýlené dvere vnikla dnu a porozhliadla sa

naokolo. Dom ležal v prachu, drevený nábytok sa drobil, kreslá už dávno obžrali moly, smrdelo tu zatuchlinou a plesňou a všetko bolo v katastrofálnom stave...

Ozval sa klepot číhši nôh. Nereagovala. Kedykoľvek sa prišla pozrieť na tento dom, v ktorom prežila polovicu svojho detstva, počula ho. Bol proste neodmysliteľnou súčasťou starého domu, rovnako ako bol dom neodmysliteľnou súčasťou jej života. Až neskôr si uvedomila, že to cupkanie neznie ako klepot krysíh nôh... Bolo omnoho zreteľnejšie, takže tvor, ktorému patril, musel byť minimálne dva razy tak veľký ako krysa. A tiež neznel náhlivo. To zvierajú sa istotne nesnažilo utiecť pred slnečnými lúčmi, práve naopak, blížilo sa k nim, kradmo a zvedavo. Obrátila hlavu a očami našla v kúte siluetu akéhosi zvieraťa. Pes!

Opatrne sa pohla smerom k psovi, ktorý ju doposiaľ pozoroval nedôverčivým pohľadom. Zvierajú stiahlo chvost medzi nohy, sklopilo uši a s cupkaním sa vytratilo preč, zanechávajúc v prachu zreteľné odtlačky láb.

Pohľad presunula opäť k domu. Kedysi patril jej, a nie kadejakým túlavým orechom a potkanom... A teraz ho zrovňajú so zemou. Po toľkých rokoch, ktoré strávila v dedkovom objatí práve medzi týmito stenami. Zmorene sa pohla smerom k dverám, keď v tom...

Na lýtku zacítila dotyk čohosi horúceho. Ťufák! Pes! Vyplašene sa obzrela a opäť uvidela to zvierajú. Až teraz si uvedomila, že je to vlastne len malý hnedý pes s bielym bruchom a čiernymi ušami. Malý túlavý oriešok... šteňa. Znechutene sa od psiska odťahovala, keď ju zrazu napadlo, či stihne psisko utiecť skôr, ako to tu obrovské stroje zničia. Veď robotníci istotne nebudú myslieť na zvierajú vo vnútri, keď to tu začnú demolovať... Zrazu pocítila ľútosť nad všetkými živými tvormi, ktoré zahynú v troskách domu starého otca, a natiahla ruku ku šteňaťu. To stiahlo chvost, ale neutieklo, ani nepohryzlo, vlastne sa nijak nebránilo. Dovolo jej, aby ho nadvihla, privinula k hrudi a vyšla s ním z dverí...

Len čo ju robotník Novotný zbadal vychádzajúcu so psom z dverí starého domu, kyslo poznamenal: „Nemali by ste ho brať na ruky. Neviete, či nie je besný.“

„Toto tu a besné?“ zasmiala sa. „Veď je to celkom malé a neškodné.“

„Ale to neznamená, že ten bastard je i zdravý,“ poznamenal muž.

„Nevadí. Vezmem si ho domov. Ako pamiatku na dom starého otca.“

Nastúpila do auta, psa uložila na sedadlo spolujazdca, a ešte predtým, ako sa jej podarilo naštartovať starý motor auta, povedala smerom k šteňaťu: „Budem ťa volať Vlk.“

Na prvý pohľad bolo zrejmé, že Vlk nie je len tak obyčajným šteňaťom. Na rozdiel od všetkých tých buclatých čiváv, tlstých yorkšírov, neposlušných Jack Russelov a večne uštekávaných ratlíkov, hračkami ľudí, takých malých, že sa ich dalo zodvihnúť jednou rukou, Vlk sa dal i v útľom veku nazvať právoplatným členom psej ríše. Veľké laby šteňaťa prisľubovali, že z toho hnedého kľbôčka srsti vyrastie poriadne psisko, a zubiská svedčili, že nebude len veľký, ale i poriadna šelma. Jeho predkovia vyrastali na ulici, ktorá vychovala i jeho, takže sa správaním nepodobal ani jednej lenivej čivave, skôr sa dal prirovnávať k skutočnému vlčatú. Bol bystrý, pozorný, pohotový, silný, rýchly i obratný.

„Musí to mať čosi z vlčiaka,“ húpala, „alebo možno aj z pitbula. Veď je to celkom malé, ale papuľu to má poriadnu! Chniape ani čert a ten jeho štekot.... Akoby sa pod všetkou tou srstou skrýval naozajstný vlk!“

Vlk na dôkaz jej slov hrdinsky zavrčal na vypaseného holuba za oknom a ten vyplašene vzlietol.

„Veru je to psisko, a poriadne,“ pomyslela si „Keď vyrastie, bude z neho dobrý strážca a tých mladých faganov z ulice, čo mi večne vyklopkávajú na dvere, preženie cez polovicu mesta!“

Vlk zaštekal a ona uznanlivo kývla. Veru, je to poriadne psisko!

„Vlk, nie!“

„Vlk, fuj!“

„Vlk, nesmieš!“

Už zopár dní v byte pani Sládečkovej nepočuť nič iné.

„Ty hnusné psisko!“

„Odporný bastard!“

„Čert mi ťa bol dlžen, ty hnusák hnusácky!“

Po predsieni sa váľajú topánky v zúboženom stave. Také lacné, nekvalitné, ktorým sa sotva po mesiaci odlepia podrážky. Vlk nemal problém rozžuť ich. Pre jeho žuvacie svaly to bola príľahká úloha. Preto sa dal na obhrýzanie nábytku.

Za obeť padol stôl. Vlk si dal tú námahu, aby každú jednu z jeho štyroch nôh dokonale obhrýzol. Potom prešiel k posteli, vankúšom a nadýchanej perine. Zbierala perie celé hodiny.

Káble, ktoré sa ako hady tiahli miestnosťou, prilákali psovu pozornosť. Prehrýzol káble od všetkých predlžovačiek a tie potom s pýchou úspešného ničiteľa odvliekol do kuchyne. Po tomto výkone si vyslúžil úder novinami. Pôvodne ich malo byť viac, ale chytré psisko čoskoro pochopilo, že noviny sú zdroj bolesti, šikovne sa vytrhlo žene z rúk a zmizlo bohvie kam. Trvalo hodinu, kým ho našla. V komore. Okolo psa sa váľali črepy. Vlk totiž veľmi rýchlo pochopil, že pokiaľ sa mu podarí šikovne zhodiť zopár pohárov so zaváraným ovocím, dostane sa k chutnému sladkému obsahu. Jedna črepina sa mu zabodla do laby.

Vzala ho k veterinárovi. Ten úlomok skla jednoducho vytiahol, psovi ranu vyčistil, obviazal. Doma si Vlk obváz strhol a zožral. Do večera vylihoval pod stolom a lenivo si lízal ranu, po súmraku však opäť vyskočil na všetky štyri a hopsal okolo ženy, akoby sa nič nebolo stalo. Rozhrýzol ďalší vankúš a jej neostalo nič iné, iba nadávať skoro ju od zlosti roztrhlo.

Po návšteve svojej matky v sanatóriu zastavila na mieste, kde ešte pred nedávnom stál dom, ku ktorému bola pripútaná. Po troch týždňoch bol dom starého otca totálne zdemolovaný. Celý pozemok bol ohradený páskou a na mieste, na ktorom pred tým stál, začali vyrastať nové základy. Reklamná tabuľa informovala, že suma peňazí je pridelená z eurofondov na zveľadenie obce. Starý otec sa musí isto v hrobe obracať! Plná smútku a emócií sa vrátila opäť do svojho skromného bytu, rozhodnutá uvariť si šálku čaju, sadnúť si k televízii, nezaujato sledovať správy a zabudnúť na všetko. Štekot psa, Vlka, jej však pripomenul, že v byte nie je sama. Dopredu sa zhrozila toho, čo nájde po svojom príchode.

Jej zhrozenie bolo celkom pochopiteľné. Veď keď máte psa, ako je Vlk, iste by ste sa aj vy dopredu hrozili dlhších výletov z domu.

Kľučka cvakla, dvere sa odchýlili a nazrela dnu. Pohľad, ktorý sa jej naskytol, bol celkom...

...normálny. Zarazene sa porozhliadla po predsieni. Žiadne obžuté topánky. Žiadne kusy dreva či látky povytŕhané priamo z nábytku. Žiadne perie. Žiadne potrhane noviny. Iba psisko, s hlavou položenou na labách a ospalo zdvihnutými očami.

Prešla do vedľajšej miestnosti. Ani tam ju nečakalo žiadne prekvapenie. Kuchyňa bola vo výbornom stave, v obývačke bolo všetko v poriadku, izby ostali také, aké boli po jej odchode. Aj káble vyzerali zdanlivo nepoškodené, hoci podaktoré niesli stopy zubov z predošlých dní.

Nič. Vlk nevyviedol nič.

Šteňa priskackalo k jej nohám, zvedavo naklonilo hnedú hlavu a zakňučalo.

Sadla si k nemu a poškrabkala ho za ušami. Urobila tak snád' po prvýkrát. Naozaj sa jej pes polepšil???

Po večeri, kúpeli v takmer horúcej vode, doperaní najnovšej časti Farmy (a zvyčajným nadávaním na súťažiacich) sa pobrala do postele. Prezliekla sa do kvietkovanej nočnej košele a práve sa chystala prikryť novou perinou (tá stará totiž padla za obeť Vlkovým ostrým zubiskám), všimla si odchýlených dvierok na šatníku. Nezaujato po nich skĺzla pohľadom a s frflaním: „Ja hlúpa som ich opäť nezabuchla poriadne!“ sa obrátila na druhý bok, keď ju prepadlo zvláštne podozrenie. Vyskočila z postele, prikradla sa k dvierkam, roztvorila ich dokorán a... Musela dusiť výkrik hrôzy.

Všetko bolo pozhadzované z vešiakov a ak nie potrhané na drobné kúsky, tak aspoň s niekoľkými dierami po zuboch. Vlk si zrejme dal tú námahu, aby vyskočil tak vysoko, že zubami dočiahol aspoň zopár kusov oblečenia z úhľadných kôpok, a tie potom potrhal na márne kúsky. Všetko, nohavice, trička, župany, pršiplášte, kabáty i svetre, bolo poničené, len zopár kusov oblečenia zostalo celých.

Prihnala sa k miestu, kde odpočívalo psisko a z plných pľúc skríkla: „Vllllllk!!!!!!“

„Prepáčte, pani Sládečková, ale môžete mi ešte raz objasniť, prečo ste sa rozhodli zveriť to úbohé šteňa do rúk nášho útulku?“

„Žiadne úbohé šteňa! Beštia!“ zvolala

„Beštia? A prečo ho nazývate beštiou?“

„Je to odporné potkanisko s nehoráznym správaním!“

„Ach tak... Ale pokúsili ste sa zvládnuť jeho temperament?“

„Zvládnuť temperament? Veď je to príšera! Tú sa ničomu odnaučiť nedá! Včera večer mi rozžula takmer celý šatník!“

„A pokúsili ste sa poradiť s odborníkom?“

„Ja na odborníka nemám čas ani peniaze!“

„Ale, pani Sládečková, vzdať sa vášho miláčika pre zopár prehreškov nie je riešením...“

„Miláčika? A zopár prehreškov? Vari ste ma nepočúvali?“

„Samozrejme, že počúval, a preto vám vravím, že jeho chovanie nie je nenapraviteľné. A ak ho máte naozaj rada, tak...“

„Ja tú príšeru nemám vôbec rada!“

„Ale, pani Sládečková, nechcete si to ešte rozmyslieť?“

Zomkla pery do tenkej krivky a v duchu sa preklínala: Mala som ho vyhodiť na ulicu, ako som mala včera večer v pláne, a nie hádať sa tu so správcom útulku! Nahlas však povedala niečo iné:

„Už som sa rozhodla. Nie som dobrá majiteľka psa. Nemám dostatočnú trpezlivosť na to, aby som vychovala nejakého bastarda.“

„Nuž čo,“ pokrčil plecami čiernovlasý muž. „Vidím, že trváte na svojom. Chcete sa s Vlkom ešte rozlúčiť?“

„Ja ho už nechcem ani vidieť!“

Odpochovala z útulku, nasadla do auta a s náladou pod psa odfrčala preč.

O hodinu už sedela za počítačom a premýšľala. Horúčkovito a nepretržite. Jej prsty ako zamrznuté viseli nad klávesnicou, ale nie a nie dotknúť sa prvej klávesy, na bielej obrazovke

nebolo ani stopy po čiernom písmenku. Hlavu mala celkom prázdnu a opäť sa jej v nej nezrodil jediný nápad.

Pod nohami sa jej ospalo prevaľovalo pierko. Pierko z jej starej periny, ktorá teraz ležala na dne kontajnera. Veď ako inak, keď ju Vlk celú rozhrýzol...

„Vlk,“ vzdychla si. „Och, ty neposlušný, krpatý Vlk...“

V tom jej čosi napadlo. Prstami udrela do klávesnice a čoskoro sa zrodil názov: Tri týždne s Vlkom.

Nepretržite písala. Horúčkovito, so zápalom. Biela plocha obrazovky sa zaplňala...

„Tá kniha je fenomenálna!“

„Úžasná!“

„Nevedela som ju pustiť z rúk!“

„Moje dieťa nezaspalo, pokiaľ ju celú nedočítalo!“

„Vlka som si jednoducho zamilovala!“

V ruke pyšne zvierala svoje dielo a usmievala sa na zástup detí a ich rodičov. O čomsi takom sa jej nikdy nesnívalo. Nikdy sa jej nesnívalo, že sa stane autorkou diela, ktoré by sa okrem jej najbližším páčilo aj širšiemu okruhu ľudí.

„Ako sa zrodil váš nápad na túto knihu?“ prišla ďalšia z mnohých otázok.

„V jeden deň som našla psíka,“ pustila sa do vysvetľovania „a nazvala som ho Vlk. A ten Vlk mi toho veru za tri týždne veľa vyviedol.... A, verte či neverte, všetky jeho nezbedné kúsky sú vpísané do stránok knihy, ktorú práve držím v ruke.“

„Takže Vlk je ozajstný?“ dychtivo sa opýtalo akési dievčatko.

„Samozrejme,“ prikývla pani.

„A môžem ho vidieť?“

V tej chvíli na ňu doľahla zvláštna úzkosť. Stiahlo jej hrdlo, do očí sa jej natlačili slzy, ruky prudko roztriasli a vybavil sa jej obraz malého hnedého šteniatka, s ktorým prežila tri týždne života, ktoré kedysi považovala za najhoršie. Kedysi... Teraz už vie, že Vlk bol to najlepšie, čo ju v živote postretlo. Ale pred pár mesiacmi to ešte netušila.

Čo má tomu dievčaťu povedať? pýtala sa zmätene sama seba. Bola vd'ačná ďalšej otázke, ktorá prišla z radov jej čitateľov:

„Ako sa cítite, keď viete, že vaša knižka pobavila mnohé deti?“

Trpezlivo odpovedala, ale obraz šteniatka mala ešte stále pred očami. Lutovala, že tu nestojí s ňou, že sa na ňu nedíva orieškovými očami, takými istými, ako boli oči jej starého otca...

Keď podpísala všetky knihy, sála sa konečne vyprázdnila a ona dopila svoju šálku čaju, zamierila do auta a predčasne opustila budovu. Namierila si to rovno do psieho útulku....